

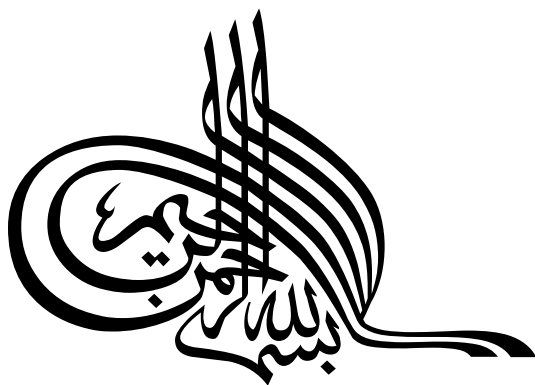
الحج

การบำเพ็ญหัจญ์

هذه المادة مقتبسة من أصل كتاب «أركان الإسلام»
في موقع دار الإسلام ، رقم كتاب : (3320)

งานชิ้นนี้คัดมาจากหนังสือ “หลักการอิสลาม”
จากเว็บไซต์อิสลามเฮ้าส์ www.islamhouse.com

หมายเลขหนังสือ 3320

คำนำ

ข้อมูลในหนังสือเล่มนี้คัดมาจากหนังสือ “**หลักการอิสลาม**” ซึ่งจัดทำและเผยแพร่โดยสำนักวิจัยและค้นคว้ามหาวิทยาลัยอิสลามนครมะดีนะฮ์ โดยได้แยกเอาเฉพาะหัวข้อ “การบำเพ็ญหัจญ์” ซึ่งเป็นหลักการอิสลามข้อที่ห้ามาจัดทำใหม่ต่างหาก เพื่อความสะดวกในการใช้เป็นคู่มือสำหรับหุจญาต

อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้สนใจสามารถติดตามหนังสือฉบับสมบูรณ์ได้ทางเว็บไซต์อิสลามเฮ้าส์.คอม ภาคภาษาไทย (www.islamhouse.com/index3.php)

ทางผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นคู่มือที่ครอบคลุมในระดับหนึ่งแก่ผู้บำเพ็ญหัจญ์ทุกท่านที่หวังจะได้หัจญ์มั้บรูร์อินชาอัลลอฮ์

ด้วยสลามและดูอาฮ์

สารบัญ

หนึ่ง : คำนิยามของ หัจญ์.....	5
สอง : ข้อตัดลีน(หุก่ม)ของหัจญ์.....	5
สาม : ภาคผลและเหตุผลในการบัญญัติหัจญ์.....	6
สี่ : กฎเกณฑ์ เงื่อนไขและสิ่งจำเป็นในหัจญ์(วาญิบ)	9
ข้อตัดลีนหรือหุก่มของการบำเพ็ญหัจญ์แทนผู้อื่น.....	11
ผู้ที่ยังมิได้บำเพ็ญหัจญ์ให้ตนเอง จะบำเพ็ญให้ผู้อื่นได้หรือไม่?	12
ควรบ่าเพ็ญหัจญ์เมื่อใด ?.....	13
ห้า : รุก่นหัจญ์.....	14
ก. รุก่นแรก การอิหฺรอม.....	14
ลักษณะของการอิหฺรอม	17
สิ่งต้องห้ามในการครองอิหฺรอม	19
ข. รุก่นที่สอง : คือการหยุดฟ่านัก ณ ทุ่งอะเราะเราะพะฮฺ.....	23
ค. รุก่นข้อที่สาม : การเฆาะวาฟ อิฟาเฆาะฮฺ.....	24
ง. รุก่นที่สี่ : การสะแอ	24
หก : สิ่งวาญิบ(พึงจำเป็น)	24
เจ็ด : การประกอบพิธีหัจญ์.....	25

ความว่า : สิทธิของอัลลอฮฺที่มีแก่นมนุษย์นั้น คือ การมุ่งสู่บ้าน
หลังนั้น(กะอฺบะฮฺ) อันได้แก่ผู้ที่สามารถหาทางไปยังบ้านหลังนั้นได้ และ
ผู้ใดปฏิเสธแท้จริงอัลลอฮฺนั้นมั่งมีปัจจัยเหนือทุกสรรพสิ่ง(คือไม่ทรง
ฟังฟังหรือขัดสนต่อสิ่งใดทั้งสิ้น) [อาล อิมรอน โองการที่ 97]

และท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัม ได้กล่าวไว้ความ
ว่า “อิสลามได้วางรากฐานอยู่บนหลักห้าประการ คือ กล่าวปฏิญาณตนว่า
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และมุหัมมัดคือรอซูลของพระองค์
ทำการละหมาด จ่ายซะกาต ถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนและประกอบ
พิธีหัจญ์” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

และท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัม ได้กล่าวไว้ในขณะ
ประกอบหัจญ์วิดอาอฺ(เป็นชื่อเรียกหัจญ์ครั้งเดียวและครั้งสุดท้ายที่ท่าน
รอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัม ได้ปฏิบัติ)ความว่า “โอ้มวลมนุษย์
แท้จริงอัลลอฮฺทรงกำหนดหัจญ์แก่พวกเจ้า ดังนั้นจงประกอบพิธีหัจญ์
เถิด” (รายงานโดย มุสลิม)

สาม : ภาวผลและเหตุผลในการบัญญัติหัจญ์

ได้มีบทบัญญัติมากมายที่กล่าวถึงความประเสริฐของการปฏิบัติ
หัจญ์ดังเช่น พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(28 - 27 :)

ความว่า : และจงประกาศแก่มนุษย์ทั่วไปเพื่อการทำหัจญ์ พวกเขาจะมาหาเจ้าโดยทางเท้าและโดยทางอูฐ มาจากทางไกลทุกทิศทาง เพื่อพวกเขาจะได้มาร่วมเป็นพยานในผลประโยชน์ของพวกเขา และกล่าวพระนามอัลลอฮฺในวันที่รู้กันอยู่แล้ว(คือวันเชือดสัตว์) ตามที่พระองค์ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเขาจากสัตว์สี่เท้า [อัล-หัจญ์ โองการที่ 27-28]

การประกอบพิธีหัจญ์มีภาคผลมากมาย แก่มวลมุสลิมทั้งโลกนี้ และโลกหน้า ตัวอย่างเช่น ในการประกอบพิธีหัจญ์นั้น ได้รวบรวมเอา อิบาตะฮฺหลายๆ อย่างเข้าด้วยกัน ดังเช่น การแกะาะวาฟ(การเดินทางเวียนรอบกะอฺบะฮฺ) การสะแอ(การเดินทางรอบ)ระหว่างเศาะฟาและมัรวะฮฺ การพำนัก ณ ทุ่งอะเราะเราะฮฺ มีนา มุซตะลิมะฮฺ การขว้างเสาหิน การค้ำคินที่มีนา การเชือดสัตว์พลี การโกนผม การรำลึกถึงอัลลอฮฺเพื่อแสวงหาความใกล้ชิด การนอบน้อมต่อพระองค์และสำนึกผิดต่อพระองค์

ด้วยเหตุนี้ หัจญ์จึงเป็นเหตุผลสำคัญในการลบล้างความผิดและเข้าสวนสวรรค์

มีรายงานจากท่านอนู ชุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮู ว่า ฉันได้ยินท่านรอซูล คืออลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ความว่า “ผู้ใดที่ประกอบพิธีหัจญ์ ณ บ้านหลังนี้(บัยตุลลอฮฺ) และเขามีได้กล่าววาจาหยาบคายหรือกระทำความเหลวไหล ความผิดของเขาจะถูกลบล้าง

เปรียบดัง(ทารก)ในวันที่แม่เขาคอดเขาออกมา” (รายงานโดย อัล-บุกอริย์ และมุสลิม)

และจากการรายงานของท่านอบู ฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ อีกเช่นกัน ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้กล่าวไว้ความว่า “การประกอบอุมเราะฮฺหนึ่งไปยังอุมเราะฮฺหนึ่งคือการลบล้างความผิดระหว่างสองอุมเราะฮฺนั้น และหัจญ์มับบรฺ(หัจญ์ที่อัลลอฮฺทรงรับ)นั้น ผลตอบแทนคือสวนสวรรค์” (รายงานโดย อัล-บุกอริย์และมุสลิม)

และจากท่านอบู ฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ เช่นกันความว่า : มีชายผู้หนึ่งถามรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมว่า “กิจการใดที่ประเสริฐที่สุด?” ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ตอบว่า “คือการศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์” ชายผู้นั้นก็ถามอีกว่า “แล้วอะไรอีกเล่า?” ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมก็ตอบว่า “การรบในหนทางของอัลลอฮฺ” ชายผู้นั้นก็ถามอีกว่า “แล้วอะไรอีกเล่า?” ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมตอบว่า “หัจญ์มับบรฺ” (รายงานโดย อัล-บุกอริย์ และมุสลิม)

และตามรายงานจากท่านอับดุลลอฮฺ อิบน์ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ว่าท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ความว่า “จงปฏิบัติหัจญ์และอุมเราะฮฺอย่างสม่ำเสมอ แท้จริงสองสิ่งนี้จะลบล้างความผิดสนและความผิด เช่นเครื่องหล่อที่ลบล้างเอาสิ่งสกปรกออกจากเหล็กทองคำและเงิน และหัจญ์มับบรฺผลตอบแทนคือสวนสวรรค์” (รายงานโดย อัต-ติรมิซีย)

ผลประโยชน์จากการประกอบพิธีหัจญ์อีกเช่นกันคือ การพบปะระหว่างมุสลิมจากทั่วทุกมุมโลกในสถานที่ๆ พระองค์ทรงโปรดที่สุด ทำ

ความรู้จักกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในสิ่งดีงาม หักเทียมกันทั้งในคำพูด การรำลึกถึงพระองค์ และการกระทำสิ่งเหล่านี้จะช่วยอบรมมุสลิมในการรวมตัวเป็นหนึ่งเดียวในด้านความศรัทธา อิบาตะฮุ เป้าหมายและแนวทาง

ในการรวมตัวของมุสลิมจะนำมาซึ่งการทำความรู้จัก ความใกล้ชิด สนิทสนม ดังพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(13)

ความว่า : โอ้มวลมนุษยชาติทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชายและเพศหญิง และเราได้ให้พวกเจ้าแยกเป็นเผ่าและตระกูล เพื่อจะได้รู้จักกัน แท้จริงผู้ที่มีเกียรติยิ่งในหมู่พวกเจ้า ณ ที่อัลลอฮ์คือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน [อัล-หุญรอต โองการที่ 13]

สี่ : กฎเกณฑ์ เงื่อนไขและสิ่งจำเป็นในหัจญ์(วาญิบ)

นักวิชาการอิสลามได้ลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า เงื่อนไขของหัจญ์มีห้าประการด้วยกันคือ

1. เป็นผู้นับถือศาสนาอิสลาม
2. มีสติสัมปชัญญะ
3. บรรลุศาสนภาวะ

4. เป็นไท

5. มีความสามารถในการบำเพ็ญหัจญ์

และได้เพิ่มเงื่อนไขอีก 1 ประการคือ ต้องมีมะหฺรือมสำหรับผู้หัจญ์ (ผู้ดูแลที่ไม่สามารถแต่งงานด้วยกันได้) ในการเดินทางเพื่อบำเพ็ญหัจญ์ ดังวณะของท่านรอซูล คืออลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัมตามรายงานของท่านอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮฺ ซึ่งมีความว่า “ไม่เป็นการอนุมัติแก่หญิงที่คร่ำคร่าต่ออัลลอฮฺและวันอาคิเราะฮฺ ที่จะเดินทางในระยะทางหนึ่งวันนอกจากจะมีมะหฺรือมไปด้วย” (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

นักวิชาการฟิกฮฺได้จำแนกเงื่อนไขเหล่านี้ออกเป็นสามจำพวกได้แก่

จำพวกแรก : เงื่อนไขเพื่อวาญิบและเพื่อสมบูรณ์ได้แก่ การนับถืออิสลามและการมีสติสัมปชัญญะ ดังนั้น ผู้ที่มีเชื้ออิสลามิกชนและสติสัมปชัญญะไม่สมบูรณ์จึงไม่จำเป็นต้องต้องบำเพ็ญหัจญ์ถึงแม้บุคคลสองจำพวกนี้จะปฏิบัติภารกิจหัจญ์ หัจญ์ของเขาก็ใช้ไม่ได้ เพราะบุคคลสองจำพวกนี้ไม่พร้อม(เหมาะสม)ในการทำอิบาดะฮฺ(ศาสนกิจ)

จำพวกที่สอง : เงื่อนไขเพื่อวาญิบและ(ได้รับ)ภาคผล คือ บรรลุนิติภาวะ และเป็นไท สองเงื่อนไขนี้ไม่ใช่เงื่อนไขเพื่อหัจญ์สมบูรณ์ ดังที่เข้าใจกัน หากเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะและทาสปฏิบัติภารกิจแล้ว หัจญ์ของบุคคลทั้งสอง จำพวกนี้ใช้ได้แต่จะไม่ได้รับผลบุญจากการปฏิบัติภารกิจหัจญ์อิสลามแต่อย่างใด

จำพวกที่สาม : เงื่อนไขเพื่อวาญิบเพียงอย่างเดียว คือ มีความสามารถ หากผู้ที่ไม่มีความสามารถที่จะบำเพ็ญหัจญ์เนื่องด้วยความยากลำบาก เดินทางโดยไม่มีเสบียงหรือไม่มีพาหนะ ถือว่าหัจญ์ของเขาใช้ได้(สมบูรณ์)

ข้อตัดสินหรือหุกุมของการบำเพ็ญหัจญ์แทนผู้อื่น

นักวิชาการอิสลามได้ลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า ผู้ใดเสียชีวิตก่อนที่จะมีความสามารถในการบำเพ็ญหัจญ์ หัจญ์ฟิรฎูของเขาก็ลืมนไป (ถือว่าไม่จำเป็น) แต่หากผู้ใดเสียชีวิตหลังจากที่มีความสามารถในการบำเพ็ญหัจญ์ แต่เขาไม่ได้ปฏิบัติภารกิจหัจญ์ฟิรฎู หัจญ์ของเขาจะลืมนไป เพราะการเสียชีวิตของเขาหรือไม่ ?

ที่ถูกต้องแล้ว(อินชาอัลลอฮฺ) ฟิรฎูหัจญ์จะไม่ลืมนสุดด้วยการเสียชีวิต โดยญาติของผู้ตายจำเป็นจะต้องบำเพ็ญแทนผู้ตายด้วยทรัพย์สินของผู้ตาย ไม่ว่าจะสิ้นเสียหรือไม่ก็ตาม เพราะหัจญ์วาญิบอยู่บนตัวผู้ตาย เช่นเดียวกับหนี้สินที่ต้องชดใช้เท่าจำนวนที่ยืมมา ซึ่งมีหลักฐานจากหะดีษอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุม่า ว่า ได้มีหญิงผู้หนึ่ง บินบานต่ออัลลอฮฺว่า จะทำการบำเพ็ญหัจญ์ หลังจากนั้นไม่นานนางก็เสียชีวิต พี่ชาย/น้องชายของนางผู้หนึ่งจึงได้มาหาท่านรอซูลคือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลมิม และถามถึงสิ่งที่นางได้บินบานต่ออัลลอฮฺไว้ ท่านจึงกล่าวว่า : “หากพี่/น้องสาวของเจ้ามีหนี้สินเจ้าจะชำระแทนหรือไม่?” ชายผู้หนึ่งตอบว่า “จะชำระแทน” ท่านจึงกล่าวว่า “จะนั้นจง

ชำระแต่อัลลอฮฺ(คือการบำเพ็ญหัจญ์แทน)เพราะพระองค์ย่อมควรแก่การชำระสัญญามากกว่า” (รายงานโดย อัน-นะสอีย์)

ผู้ที่ยังมีได้บำเพ็ญหัจญ์ให้ตนเอง จะบำเพ็ญให้ผู้อื่นได้หรือไม่?

ที่ถูกต้องคือ เขาจงอย่าบำเพ็ญหัจญ์ให้ผู้อื่นตราบิใดที่ยังไม่ได้ปฏิบัติให้ตนเอง ดังหลักฐานในหะดีษที่เป็นที่รู้จักกันดีว่า ครั้งหนึ่งท่านรอซูล คือลลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะลลลัม ได้ยินชายผู้หนึ่งกล่าวว่า

(ฉันได้ตอบรับคำเรียกร้องของพระองค์แทนซุบรุมะฮฺ)

ท่านรอซูลจึงถามว่า “ใครคือ ซุบรุมะฮฺ?” ชายผู้นั้นตอบว่า “พี่/น้อง หรือญาติของฉัน” ท่านรอซูลถามต่อว่า “ท่านได้ปฏิบัติภารกิจหัจญ์ให้ตนเองหรือยัง?” ชายผู้นั้นตอบว่า “ยังไม่ได้ปฏิบัติ” ท่านจึงกล่าวว่า “จงบำเพ็ญหัจญ์ให้ตนเองเสียก่อน จากนั้นจงปฏิบัติให้ ซุบรุมะฮฺ” (รายงานโดย อะหมัด, อับดู ดาอูด, อิบน์ มาญะฮฺ และอัล-บัยฮะกี)

และที่ถูกต้องอีกเช่นกันคือ สามารถปฏิบัติภารกิจหัจญ์แทนผู้ที่ขาดความสามารถหรืออ่อนแอได้ ด้วยหลักฐานจาก ฟัฎล อิบน์ อับบาส เราะฎียัลลอฮฺ อันฮุม่า กล่าวถึงหญิงจากเผ่า คือซอฮัม นางกล่าวว่า “โอ้รอซูลลลลอฮฺ แท้จริงแล้วอัลลอฮฺทรงกำหนดให้บ่าวของพระองค์บำเพ็ญหัจญ์ ด้วยพ่อของฉันชราภาพไม่สามารถนั่งบนพาหนะได้ ฉันจะสามารถปฏิบัติภารกิจหัจญ์แทนท่านได้หรือไม่?” ท่านรอซูลตอบว่า “ย่อมได้” เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในหัจญ์วิดาอู

ควรบำเพ็ญหัจญ์เมื่อใด ?

จากคำกล่าวของนักวิชาการอิสลามที่มีน้ำหนักค่อนข้างมาก (อินชาอัลลอฮฺ)ว่า การบำเพ็ญหัจญ์จำเป็นต้องปฏิบัติในทันทีที่เงื่อนไขของการวาญิบหัจญ์ครบถ้วนสมบูรณ์ และได้อ้างอิงถึงพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(97 :)

ความว่า : สิทธิของอัลลอฮฺที่มีแก่มนุษย์นั้นคือ การมุ่งสู่บ้านหลังนั้น อันได้แก่ผู้ที่สามารถหาทางไปยังบ้านหลังนั้นได้ [อล อิมรอน โองการที่ 97]

และพระดำรัสของอัลลอฮฺอีกบทหนึ่งที่ว่า

(196:)

ความว่า : และพวกเจ้าจงปฏิบัติให้สมบูรณ์ ซึ่งการทำหัจญ์และการทำอุมเราะฮฺ เพื่ออัลลอฮฺเถิด [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 196]

และจากหะดีษอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมมา ความว่า “จงเร่งรีบในการบำเพ็ญหัจญ์เถิด (หมายถึงหัจญ์ฟัรฎู) แท้จริงบุคคลใดบุคคลหนึ่งมีลางรู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดแก่เขา” (รายงานโดย อะหมัด, อับูดาวูด และอัล-ฮาकिม)

ห้า : รุกนหัจญ์

รุกนหัจญ์มีสี่ประการคือ

1. การอิหฺรอม (หมายถึง การเนียตเข้าพิธีหัจญ์)
2. การวุกุฟ(พำนัก)ที่อะเราะเราะฮฺ
3. การฆะวะวาฟอิฟาฆะฮฺ (ในวันที่ 10 หรือในวันตัดฮรีก)
4. สะแอ ระหว่างเศาะฟาและมัรวะฮฺ

รุกนทั้งสี่ประการนี้จำเป็นต้องปฏิบัติในการบำเพ็ญหัจญ์ ซึ่งหากผู้ใดละทิ้งข้อหนึ่งข้อใดหัจญ์ของเขาก็จะไม่สมบูรณ์

ก. รุกนแรก การอิหฺรอม

1. ความหมายของอิหฺรอม คือการเนียตเพื่อเข้าในการปฏิบัติภารกิจหัจญ์

2. มีกอต(กำหนดเวลาและสถานที่)ของการครองอิหฺรอม มีสองชนิดได้แก่ เวลา และสถานที่

มีกอตเวลา ได้แก่ : ช่วงเดือนหัจญ์ ซึ่งอัลลอฮฺทรงมีดำรัสว่า

(197:)

ความว่า : การบำเพ็ญหัจญ์ อยู่ในเดือนที่ถูกกำหนดไว้แล้ว [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 197]

ซึ่ง ณ ที่นี้ คือเดือนซาวาล ชุลเกาะฮฺตะฮฺ และชุลหิจญะฮฺ

มีกอตสถานที่ ได้แก่ พรหมแดนซึ่งไม่อนุมัติให้ผู้ที่ปฏิบัติภารกิจหัจญ์ล่องลำเพื่อเดินทางไปยังมักกะฮฺโดยที่ยังมิได้ทำการอิหฺรอมซึ่งมีห้าสถานที่ด้วยกัน

1. **ซูลหุลัยพะฮะ** มีชื่อเรียกในปัจจุบันว่า “อับยารุ อะลี” ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นมีกอตของชาวมะดีนะฮะ มีระยะทางห่างจากมักกะฮะ 336 กิโลเมตร หรือ 226 ไมล์

2. **ญุหุพะฮะ** คือ หมู่บ้านซึ่งอยู่ห่างจากทะเลแดง 10 กิโลเมตร และห่างจากมักกะฮะ 180 กิโลเมตร หรือ 120 ไมล์ มีกอตนี้กำหนดให้เป็นมีกอตของชาวอียิปต์ ซาม(แถบซีเรีย) มัฆริบ(ประเทศทางโมร็อกโก) และประเทศซึ่งตั้งอยู่แนวหลังประเทศเหล่านี้และชาวสเปน โรม ดักโร เป็นต้น แต่ผู้คนในปัจจุบันได้ทำการอิหฺรอมจาก “รอบิฆ” ตั้งอยู่แนวเดียวกันกับ ญุหุพะฮะ

3. **ยะลัมลัม** มีชื่อเรียกในปัจจุบันว่า “สะอูดิยะฮะ” คือภูเขาจากเทือกเขาติฮามะฮะ ห่างจากมักกะฮะ 72 กิโลเมตร หรือ 48 ไมล์ เป็นมีกอตของชาว เยเมน ซวา อินเดียและจีน

4. **กีอรุ อัล-มะนาซิล** มีชื่อเรียกในปัจจุบันว่า “ซัยลุลมีรุ” ห่างจากมักกะฮะ 72 กิโลเมตร หรือ 48 ไมล์ เป็นมีกอตของชาวเมืองนัจญ์ด และชาวฏออิฟ

5. **ซาตุล อิริก** มีชื่อเรียกในปัจจุบันว่า “อฎุ-ญฺาะริบะฮะ” ที่ได้มีชื่อเรียกเช่นนี้เพราะที่ซาตุล อิริก มีเขาสูงเล็กที่ชื่อ อิริก ห่างจากมักกะฮะ 72 กิโลเมตร หรือ 48 ไมล์ เป็นมีกอตของผู้ที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออก คือ ชาวอิรักและอิหร่าน

สถานที่ที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ คือ มีกอตสถานที่ เป็นพรหมแดน ซึ่งไม่อนุญาติให้ผู้บำเพ็ญหัจญ์และอุมเราะฮ์ล่องล่ำไปยังมักกะฮะโดยที่ยังมิได้ทำการอิหฺรอม

ท่านรอซูล คีอลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้อธิบายถึงสถานที่เหล่านี้ ตั้งในหะดีษ จากการรายงานของท่านอับนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุม่า ความว่า “ท่านรอซูลลลอฮฺ คีอลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กำหนดซุลหุ้ลยะฮฺเป็นมีกอตของชาวมะดีนะฮฺ ญุหุฟะฮฺเป็นมีกอตของชาวซาม(แถบซีเรีย) ก็อรนุ อัล-มะนาซิล เป็นมีกอตของชาวนัจญ์ดและยะลัมลัมเป็นมีกอตของชาวเยเมน สถานที่เหล่านี้กำหนดให้ชาวเมืองเหล่านี้และผู้เดินทางผ่านเมืองเหล่านี้เพื่อบำเพ็ญหัจญ์และอุมเราะฮฺ สำหรับผู้อื่นที่มีใช้ชาวเมืองดังกล่าวให้ทำการอิหฺรอมจากที่ใดก็ได้ที่เขาประสงค์ ซึ่งชาวมักกะฮฺก็ให้ทำการอิหฺรอมจากมักกะฮฺ” (บันทึกโดย อัล-บุคอรี และมุสลิม)

และจากการบันทึกของมุสลิมตามรายงานหะดีษโดยญาบิร เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุม่า ความว่า “มีกอตของชาวอิรักคือ ซาตุล อิรัก”

หากผู้ใดไม่ได้เดินทางผ่านมีกอตของเขาก็ให้ใช้มีกอตที่กำหนดไว้แล้ว โดยทำการอิหฺรอมเมื่อรู้ว่าได้อยู่ในแนวเดียวกันกับมีกอตที่ใกล้ที่สุดดังกล่าว สำหรับผู้เดินทางโดยเครื่องบินให้ทำการอิหฺรอม เมื่อเครื่องบินอยู่ในแนวเดียวกันกับมีกอตเหล่านี้ และไม่อนุมัตให้ยึดเวลาการอิหฺรอมจนกระทั่งเครื่องบินลงจอด ณ สนามบินญิดดะฮฺ ดังที่ผู้บำเพ็ญหัจญ์บางกลุ่มได้กระทำกัน เพราะญิดดะฮฺมีใช้มีกอตนอกเสียจากว่าเขาเป็นชาวญิดดะฮฺเท่านั้น และไม่อนุมัตให้ทำการเนียตหัจญ์หรืออุมเราะฮฺจากญิดดะฮฺ แท้จริงเขาได้ละทิ้งสิ่งวาญิบนั่นคือการอิหฺรอม ซึ่งเขาจำเป็นต้องจ่ายฟิดยะฮฺ (การชดเชยที่ถูกกำหนดไว้)

เช่นกันผู้ใดที่ล่วงล้ำมีกอตโดยมิได้ทำการอิหฺรอมก็ให้ย้อนกลับไปยังมีกอตใหม่ หากไม่ย้อนกลับ แต่ทำการครองอิหฺรอมโดยที่ไม่ใช่จาก

มีกอด จำเป็นต้องจ่ายพิชิตยะฮู โดยการเชือดแพะ 1 ตัว หรือ อุฐู 1 ตัว แบ่งเป็น 7 ส่วน หรือ วัว 1 ตัว แบ่งเป็น 7 ส่วน จากนั้นในการแจกจ่าย แก่คนยากจนในเขตมักกะฮู โดยที่เขาไม่ได้รับอนุญาตให้รับประทาน เนื้อสัตว์เหล่านี้แม้แต่น้อย

ลักษณะของการอิหฺรอม

ส่งเสริมให้มีการเตรียมตัวก่อนการครองอิหฺรอมด้วยการอาบน้ำ ทำความสะอาดร่างกาย ตัดหรือโกนขน ซึ่งเป็นขนที่อิสลามได้กำหนดไว้ ให้โกนได้(เช่น ขนในที่ลับ ขนใต้รักแร้) และพรมน้ำหอมลงบนร่างกาย สำหรับผู้ชายให้เปลื้องผ้าที่ทำการตัดเย็บออก แล้วสวมผ้าที่ขาวสะอาดให้ ปกปิดส่วนบนและส่วนล่าง

ไม่มีการละหมาดใดที่เฉพาะเจาะจงสำหรับการครองอิหฺรอม แต่ หากเกิดบังเอิญตรงกับเวลาละหมาดฟัรฎูก็ให้ทำการครองอิหฺรอม หลังจากละหมาดฟัรฎูเสร็จ เพราะท่านรอซูล คือลลิลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เนียตอิหฺรอมหลังละหมาดเสร็จ หลังจากนั้นให้เลือกการ อิหฺรอมตามต้องการจากหัจญ์สามประเภท คือ ตะมัตตุฮฺ กีรอน อิฟรอด

- **ตะมัตตุฮฺ** คือ การเนียตอิหฺรอมทำพิธีฮุมเราะฮฺในเดือนหัจญ์ จากนั้นเปลื้องอิหฺรอมหลังจากปฏิบัติฮุมเราะฮฺเสร็จ แล้วจึงเนียตอิหฺรอม หัจญ์ในขณะที่ออกเดินทางประกอบพิธีหัจญ์ในวันทีแปด

- **กีรอน** คือ การเนียตอิหฺรอม ฮุมเราะฮฺ และหัจญ์ในคราว เดียวกันหรือเนียตอิหฺรอมก่อน จากนั้นก็นำหัจญ์เข้าไปในการทำ ฮุมเราะฮฺ โดยเนียตก่อนที่จะเริ่มการแห่วะวาฟฮุมเราะฮฺ โดยต้องทำการ เนียตฮุมเราะฮฺและหัจญ์มาจากมีกอด หรือเนียตหัจญ์ก่อนที่จะเริ่มการ

ฎาาะวาฟอุมเราะฮฺจากนั้นให้ฎาาะวาฟอุมเราะฮฺและหัจญ์ต่อด้วยการ สะแอของหัจญ์

- **อิฟรอต** คือการเนี่ยตอิหฺรอมหัจญ์มาจากมีกอตเพียงอย่าง เดียว จากนั้นให้ครองอิหฺรอมจนกระทั่งเสร็จพิธีหัจญ์

สำหรับผู้ที่ประกอบหัจญ์ตะมัดตุอ์หรือหัจญ์กีรอน หากมิใช่ชาว หะรอมมักกะฮฺจะต้องจ่ายฟิทยะฮฺ

ได้มีทรรศนะขัดแย้งกันถึงการบำเพ็ญหัจญ์ว่าหัจญ์อย่างใดดี ที่สุด ซึ่งนักวิชาการรุ่นก่อนๆเห็นว่า การบำเพ็ญหัจญ์ตะมัดตุอ์ดีที่สุด

เมื่อทำการอิหฺรอมหัจญ์ชนิดใดชนิดหนึ่งดังที่ได้กล่าวมาเสร็จ เรียบร้อยแล้ว ก็ให้กล่าวตัลบียะฮฺโดยกล่าวว่า

**ลَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ
لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ
لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ**

ความหมาย : ขอตอบรับการเชิญชวนของพระองค์ โอ้ พระผู้ อภิบาลแห่งเรา เราขอตอบรับการเชิญชวนของพระองค์ เราขอตอบรับ โดยไม่ตั้งภาคีใดๆ กับพระองค์ เราขอตอบรับพระองค์อีกครั้ง แท้จริง การสรรเสริญและคุณต่างๆ นั้นเป็นของพระองค์ อำนาจทั้งมวลก็เป็น ของพระองค์ โดยไม่มีภาคีใดๆ กับพระองค์

พยายามกล่าวให้บ่อยที่สุด หากเป็นผู้ชายก็ให้กล่าวด้วยเสียงดัง และให้กล่าวเบาๆสำหรับผู้หญิง

สิ่งต้องห้ามในการครองอิหฺรอม

คือ สิ่งที่ห้ามไม่ให้ผู้ที่ครองอิหฺรอมกระทำ อันเนื่องจากการครองอิหฺรอมมีเก้ออย่างด้วยกันคือ

1. การกำจัดขนจากร่างกายด้วยการโกนหรือวิธีอื่นๆ ดังดำรัสของอัลลอฮ์

(196:)

ความว่า : และจงอย่าโกนศีรษะของพวกเจ้า จนกว่าสัตว์พลีนั้นจะถึงที่ของมัน [อัล-บะเกาะเราะฮ์ โองการที่ 196]

2. การตัดเล็บ เพราะการตัดเล็บจะนำมาซึ่งความเปลือยเปลือย ดังนั้นการตัดเล็บจึงเหมือนการกำจัดขน ยกเว้นในกรณีจำเป็น อนุมัติให้ตัดเล็บและกำจัดขนได้

3. การปกปิดศีรษะสำหรับชาย เนื่องจากท่านรอซูล คือลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ห้ามมิให้ผู้ครองอิหฺรอมทำการโปกศีรษะ ดังวณะของท่านในรายงานของท่านอิบน์ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุม่า ซึ่งกล่าวถึงชายที่ครองอิหฺรอมแล้วตกพาหนะเสียชีวิตความว่า “จงอย่าปกปิดศีรษะของเขา เพราะเขาจะฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮ์ในสภาพที่กล่าวตัลบีฮะฮ์ (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์และมุสลิม)

และท่านอิบน์ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุม่า ได้กล่าวว่า “การครองอิหฺรอมของชายนั้นได้แก่ศีรษะของเขา(คือ ห้ามปกปิดศีรษะ)และ

การครองอิหมฺรอมของหญิงคือไปหน้าของหล่อน(คือห้ามปกปิดใบหน้า)”
(รายงานโดย อัล-บัยฮะกี๊ ด้วยสายรายงานที่ดี)

4. ห้ามผู้ชายสวมใส่สิ่งที่ตัดเย็บเป็นรูปทรง หรือสวมคิ๊ฟ(ถุงเท้า
หุ้มข้อเท้ามาจากหนังสัตว์) ดังที่ท่านอับดุลลอฮฺ อิบนุ อุมัรฺ เราะฎิยัลลอฮฺ
อันฮุมมา รายงานว่า ได้มีชายผู้หนึ่งถามท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ
วะสลัล้ม ถึงสิ่งที่คุณครองอิหมฺรอมสามารถสวมใส่ได้ ท่านรอซูลตอบว่า “ผู้
ที่ครองอิหมฺรอมห้ามสวมเสื้อ โปกศึรชะ สวมเสื้อคลุม สวมกางเกง หรือ
สวมเสื้อผ้าที่พรมด้วยซิ้อฟรอน(ชื่อของพืชชนิดหนึ่งที่สกัดเป็นน้ำหอม
หรือเครื่องแป้ง)หรือสวมถุงเท้าหนัง ยกเว้นผู้ที่ไม่ม็รองเท้าแตะ เขาก็จะ
ตัดถุงเท้าหนังดังกล่าวให้ต่ำกว่าข้อเท้า” (รายงานโดย อัล-บุคอรี๊ และ
มุสลิม)

5. การใช้เครื่องหอม เพราะท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ
วะสลัล้ม เคยสั่งให้ชายคนหนึ่งในรายงานของ ซ็อฟวาน อิบนุ ยะฮฺลา
อิบนุ คุมัยยะฮฺ ล้างเครื่องหอมออก (รายงานโดย อัล-บุคอรี๊ และ
มุสลิม)

ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัล้ม ก็เคยกล่าวถึงชายที่
ครองอิหมฺรอมแล้วตกอูลูเสียชีวิตว่า “จงอย่าใช้เครื่องหอมในการจัดการ
ศพของเขา” (บันทึกโดย อัล-บุคอรี๊ และมุสลิมตามการรายงานของ
ท่านอิบนุ อับบาส)

ส่วนบทหะดีษที่บันทึกโดยมุสลิม มีความว่า “จงอย่าทาเครื่อง
หอมบนตัวเขา”

และห้ามมิให้ผู้ที่ครองอิหฺรอมพรมน้ำหอมหรือสิ่งใดที่มีกลิ่นหอมลงบนร่างกาย หลังจากที่ครองอิหฺรอมเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากหะดีษจาก อิบน์ อับบาส ที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น

6. การล่าสัตว์บก ดังพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(95:)

ความว่า : โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าล่าสัตว์ล่าในขณะที่พวกเจ้ากำลังครองอิหฺรอมอยู่ [อัล-มาอิเตฮฺ โองการที่ 95]

และห้ามล่าถึงแม้จะไม่ล่าหรือทำให้เกิดบาดแผลก็ตามดังพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(96:)

ความว่า : และได้ถูกห้ามแก่พวกเจ้าซึ่งสัตว์ล่าบนบกตราปใดที่พวกเจ้าครองอิหฺรอมอยู่ [อัล-มาอิเตฮฺ โองการที่ 96]

7. กระทำการแต่งงาน (นิกาค) โดยห้ามมิให้ผู้ที่ยังครองอิหฺรอมแต่งงานเป็นจำวป่าวหรือแต่งให้ผู้อื่น จะด้วยการมอบอำนาจ หรือด้วยตัวแทนก็ตาม ซึ่งมีหลักฐานจากหะดีษซึ่งรายงานโดยท่านอุษมาน เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ จากท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลิม กล่าวความว่า “ห้ามมิให้ผู้ที่ยังครองอิหฺรอมกระทำการแต่งงานหรือแต่งให้ผู้อื่น และห้ามการหมั้นหมาย” (บันทึกโดยมุสลิม)

8. การร่วมประเวณีกับหญิงทางอวัยวะเพศของนาง ดังคำรัส
ของอัลลอฮ์ที่ว่า

(197:)

ความว่า : ดังนั้นผู้ใดที่ได้ตั้งมั่นทำหัจญ์ในเดือนเหล่านั้นแล้ว ก็
ต้องไม่มีการสนองกำหนด [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 197]

ท่านอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุม่า กล่าวไว้ในที่นี้หมายถึง
การมีเพศสัมพันธ์ ดังหลักฐานจากคำดำรัสของพระองค์อัลลอฮ์ที่ว่า

(187:)

คำว่า () ในที่นี้ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

9. การร่วมหรือหลังโดยมิใช่ทางอวัยวะเพศหญิง อันเกิดจาก
อารมณ์ทางเพศ จากการจูบ จากการแตะเนื้อต้องตัว หรือการมองด้วย
อารมณ์ทางเพศ ก็ต้องห้ามเช่นกัน เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นแนวทางอันจะ
นำไปสู่การร่วมเพศของผู้ที่ครองอิหฺรอม ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จึงเป็นที่
ต้องห้าม

สำหรับผู้หญิงก็เช่นเดียวกับผู้ชายในข้อห้ามเหล่านี้ แต่จะ
แตกต่างกันในสิ่งอื่นคือ สำหรับผู้หญิงการครองอิหฺรอมของพวกนางคือ
ไบหน้าของนาง(ห้ามปกปิดไบหน้า) ดังนั้นจึงห้ามมิให้พวกนางปกปิด
ไบหน้าด้วยบุรูกอ(ลักษณะคล้ายหน้ากากใช้ปิดไบหน้า) หรือนิกอบ(ผ้าที่
ใช้ปิดไบหน้า) หรือด้วยสิ่งอื่นๆและห้ามมิให้สวมถุงมือ

ตั้งหะดีษที่รายงานโดยท่านอิบนุ อุมัรฺ เราะฆิยัลลอฮฺ อันฮุมมา จากท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัม (ส่วนหนึ่งจากหะดีษ) ความว่า “ห้ามมิให้หญิงที่ครองอิหฺรอมปกปิดใบหน้าและสวมถุงมือ” (บันทึกโดย อัล-บุคอรี)

และอีกรายงานหนึ่งจากท่าน อิบนุ อุมัรฺ เราะฆิยัลลอฮฺ อันฮุมมา เช่นกันว่า “การครองอิหฺรอมของหญิงคือใบหน้าของหล่อน” (บันทึกโดย อัล-บัยฮะกี๊ ด้วยสายรายงานที่ดี)

และตามรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฆิยัลลอฮฺ อันฮา “ได้ มีกลุ่มผู้ที่ขี่พาหนะเดินทางผ่านพวกเรา (เราในที่นี้หมายถึง กลุ่มผู้หญิง ด้วยกัน) ซึ่งพวกเราในขณะนั้นอยู่กับท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัม ในลักษณะครองอิหฺรอม เมื่อกลุ่มดังกล่าวได้เข้ามาใกล้พวกเรา หญิงผู้หนึ่งในหมู่พวกเราได้ดึงผ้าปิดหน้าที่ยาวเลยทรวงอกของเธอลงมาจากศีรษะปิดใบหน้าของเธอ และเมื่อกลุ่มดังกล่าวได้ผ่านไป พวกเราจึง เปิดใบหน้าเช่นเดิม” (บันทึกโดยอบู ดาวูด, อิบนุ มาญะฮฺ และอะหมัด)

และห้ามสำหรับผู้หญิงในสิ่งที่ห้ามสำหรับผู้ชาย ในเรื่องการ กำจัดขน การตัดเล็บ การล่าสัตว์และอื่นๆ เพราะผู้หญิงรวมเข้าในคำสั่ง ใ้ใช้โดยรวมเช่นกัน ยกเว้นการสวมสิ่งตัดเย็บ สวมถุงเท้า และการปกปิด ศีรษะ ซึ่งไม่จำเป็นต้องห้ามสำหรับนาง

ข. รุกนที่สอง : คือการหยุดฟ้านัก ณ ทุ่งอะเราะเราะพะฮฺ

ดังวณะของท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัมที่มีความ ว่า “หัจญ์คืออะเราะเราะพะฮฺ (หมายถึงการทำงานนักที่อะเราะเราะพะฮฺเป็นเป้าหมาย

หลักของหัจญ์)” (บันทึกโดย อะหมัด, อับู ดาวูด, อัน-นะสาอีย์, อิบน์
มาญะฮฺ และอัต-ติรมีซีย์)

ค. รุกนข้อที่สาม : การเฆาะวาฟ อีฟาเฆาะฮฺ

ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(29:)

ความว่า : และจงให้พวกเขาเฆาะวาฟรอบบ้านอันแก่แก่(บัย
ตุลลอฮฺ) [อัล-หัจญ์ โองการที่ 29]

ง. รุกนข้อที่สี่ : การสะเอ

ดังมีหลักฐานจากวจนะของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ
วะสัลลัม ความว่า “จงทำการสะเอเถิด แท้จริงอัลลอฮฺได้กำหนดแก่พวก
เจ้าซึ่งการสะเอ” (บันทึกโดย อะหมัด และอัล-บัยฮะกี)

หก : สิ่งวาญิบ(พึงจำเป็น)

ในการบำเพ็ญหัจญ์ มีเจ็ดประการคือ

1. การอิหฺรอหม จากมิกอตที่ถูกกำหนด
2. หยุดพำนัก ณ ทุ่งอะเราะเฆาะฮฺ จนกระทั่งตะวันตกดิน สำหรับ
ผู้ที่มาถึงในเวลากลางวัน
3. การค้ำคืนที่มุซตะลิพะฮฺ

4. การค้างคืนที่มีนาในคำคืนของวันตัดชริก (วันที่ 10 ถึง 13)
5. การขวางเสาหิน
6. การโกนหรือตัดผม
7. การเภาะวาท วิดาอ(เภาะวาทอ้าลาเก่อนการเดินทางกลับ
ภูมิลำเนา)

เจ็ด : การประกอบพิธีหัจญ์

1. มีแบบฉบับสำหรับผู้ที่ต้องการประกอบพิธีหัจญ์ ให้อาบน้ำ
สุนัตซึ่งกระทำเช่นเดียวกับการอาบน้ำเนื่องจากญุบ ให้ใส่ผ้าหอมตาม
ร่างกาย คีระชะ เครา และให้ใส่ผ้าสีขาวสองผืน เพื่อใช้ห่มและนุ่ง สำหรับ
สตรีให้สวมใส่เสื้อผ้าตามที่นางต้องการ โดยมีเงื่อนไขว่าต้องไม่เปิดเผย
เครื่องประดับของนาง

2. เมื่อเดินทางถึงมีกอต(สถานที่เพื่อเนยตครองอิหฺรอม) ให้
ละหมาดฟรฎู หากว่าเวลานั้นอยู่ในช่วงฟรฎู(สำหรับผู้ที่ยังไม่ได้ละหมาด)
เพื่อเขาจะได้ทำการเนยตครองอิหฺรอมหลังจากละหมาดเสร็จ แต่ถ้าหาก
ว่าเวลานั้นไม่ใช่เวลาละหมาดฟรฎู ก็ให้ละหมาดสุนัต 2 ร็อกอะฮฺโดย
เนยตว่าเป็นการละหมาดสุนัตวุฎูอ์(ละหมาดเนื่องจากอาบน้ำละหมาด)
และต้องไม่เนยตว่าเป็นการละหมาดครองอิหฺรอม เนื่องจากไม่มีหลักฐาน
ยืนยันจากท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ว่าการละหมาดสุนัต
เพื่อครองอิหฺรอมเป็นแบบอย่างของท่าน

3. เมื่อเสร็จจากการละหมาดแล้ว ให้เนียตเข้าสู่พิธีกรรม หากทำแบบตะมัดตุ๋นให้กล่าวตัลบียะฮฺว่า

คำอ่าน : **ลับบัยกัลปล็ลฮุมมะ อุมเราะฮตัน**

หากประกอบพิธีหัจญ์แบบอิฟรอดีให้กล่าวว่า

คำอ่าน : **ลับบัยกัลปล็ลฮุมมะ หัจญัน**

หากประกอบพิธีหัจญ์แบบกิรอนให้กล่าวว่า

คำอ่าน : **ลับบัยกัลปล็ลฮุมมะ หัจญัน ฟี อุมเราะฮฮฺ**

ซึ่งผู้ชายให้กล่าวเสียงดัง ส่วนผู้หญิงให้กล่าวเสียงเบา และสุนัต (ส่งเสริม) ให้ทำการกล่าวตัลบียะฮฺมากๆ

4. เมื่อถึงเมืองมักกะฮฺให้เริ่มเฆาะวาฟ(เวียนรอบกะอฺบะฮฺ) โดยเริ่มจากแนวหินดำ และให้วิหฺารกะอฺบะฮฺอยู่ทางด้านซ้ายของเขา หลังจากนั้นเมื่อครบรอบ ให้ทำการจุมบหินดำหรือใช้มือขวาสัมผัสหินดำ ในกรณีนี้

สามารถทำได้และไม่มีการแออัดของผู้คน หากเกิดความลำบาก ให้ยกมือไปทางหินดำแทนพร้อมกล่าวตักบีร์ “อัลลอฮุ อักบัร” และให้กล่าวว่า

คำอ่าน : อัลลอฮุมมะ อีมานัน บิกะ, วัตศ็ดีก็อน บิ
กิตาบิกะ วา วะฟาอัน บิ อะฮฺดีกะ, วัตติบาอัน ลี
ซุนนะติ นะบียิกะ ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัม

ความว่า : ข้าแต่อัลลอฮฺ ข้าพระองค์(เงาะวาฟ)ด้วยความมีใจศรัทธาต่อพระองค์ และเชื่อในคัมภีร์ของพระองค์และยอมปฏิบัติตามสัญญาของพระองค์ อีกทั้งยังปฏิบัติตามแนวทางของศาสนทูตแห่งพระองค์ ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัม

การเงาะวาฟรอบกะอฺบะฮฺนั้นต้องกระทำเจ็ดรอบ และเมื่อผ่านรุกนุลยะมานี(มุมหนึ่งของวิหารกะอฺบะฮฺก่อนถึงตำแหน่งของหินดำ) ให้สัมผัสโดยไม่มีการจูบ (หากผู้คนไม่แออัด แต่หากผู้คนแออัดหรือเกิดความลำบากให้เขละทิ้งโดยไม่ต้องกระทำการใดๆ)

สำหรับผู้ชายสุนัตให้เงาะวาฟแบบร็อมลึน 3 รอบแรก(คือการวิ่งเหยาะๆ)ในเงาะวาฟกุดุม(เงาะวาฟครั้งแรก)โดยมีรายงานจากท่านอิบนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮูมา ความว่า “เมื่อท่านรอซูลค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัมทำการเงาะวาฟครั้งแรก ท่านได้วิ่งเหยาะๆ สามรอบและเดินสี่รอบ” (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์และมุสลิม)

และให้ทำการครองอิหฺรอมแบบสไบเฉียง ตามแบบอย่างของท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัม (คือ การท่มผ้าที่ใช้ท่มส่วนบน

โดยให้ผ้าอยู่ใต้รักแร้ด้านขวาเพื่อเปิดไหล่ขวาและปิดไหล่ซ้ายเอาไว้) เนื่องจากมีหะดีษรายงานโดยอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมว่า “ท่านรอซูล คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมและบรรดาเคาะหะบะฮ์ของท่านได้ห่มแบบสไบเฉียงและวิ่งเหยาะๆ สามรอบ”

การห่มแบบสไบเฉียงเป็นแบบฉบับเฉพาะในขณะที่ทำการญะว๊าฟเท่านั้น จึงไม่มีแบบฉบับให้ห่มแบบสไบเฉียงก่อนหรือหลังการญะว๊าฟ

ให้ขอตออาอีในสิ่งที่ปรารถนาด้วยความนอบน้อมและใจที่แน่วแน่ ขณะทำการญะว๊าฟพร้อมให้กล่าวขณะญะว๊าฟอยู่ระหว่าง รุกนุ้ล-ยะมานีเย์กับหินดำว่

(201:)

ความว่า : พระผู้อภิบาลของพระองค์ทรงประทานให้แก่เราซึ่งสิ่งที่ดีงามในโลกนี้และสิ่งที่ดีงามในโลกหน้าและโปรดปกป้องเราให้พ้นจากการลงโทษในไฟนรกด้วยเถิด [อัล-บะกะเราะฮะฮ์ โองการที่ 201]

ส่วนการอ่านตออาอีที่เจาะจงแน่นอนในแต่ละรอบนั้น ไม่ใช่แบบฉบับจากท่านรอซูล คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม แต่ถือว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นอุตริกรรม(บิดอะฮ์)

การญะว๊าฟมีสามประเภท คือ

1. อิฟาญะฮ์ (คือญะว๊าฟหนึ่งครั้งในวันทีลืบหรือหลังจากนั้น)
2. กุดูม (คือญะว๊าฟขณะเดินทางถึงมักกะฮ์หรือในการทำอุมเราะฮ์)

3. วรรดาอ(การฎาะวาฟเพื่ออ่าลาก่อนเดินทางกลับภูมิลำเนา) ซึ่ง
เป็นวาญิบตามทัศนะนักวิชาการส่วนใหญ่

5. เมื่อเสร็จจากการฎาะวาฟแล้วให้ละหมาดสุนัตสองร็อกอัด
หลังมะกอมอิบรอฮีม แม้ว่าจะยืนละหมาดอยู่ไกลจากมะกอมอิบรอฮีมก็
ตาม(หากไม่สามารถละหมาดหลังมะกอม ก็ให้ละหมาดจากที่ใดก็ได้)
โดยในขณะละหมาดให้อ่าน สุเราะฮฺ อัล-กาฟิรูน ในร็อกอัดแรกหลังจาก
สุเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ และให้อ่าน สุเราะฮฺ อัล-อิคลาศ ในร็อกอัดที่สอง
หลังจากสุเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ ซึ่งสุนัตให้อ่านด้วยเสียงเบาทั้งสองร็อกอัด

6. จากนั้นให้ทำการสะอ(การเดินทางระหว่างภูเขาเศาะฟากับ
มัรวะฮฺ)เจ็ดเที่ยว เริ่มจากภูเขาเศาะฟาและสิ้นสุดที่ภูเขามัรวะฮฺ เมื่อขึ้น
ภูเขาเศาะฟาให้กล่าวว่

(158:)

ความว่ : แท้จริงภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮฺนั้น เป็นหนึ่งจาก
เครื่องหมายของอัลลอฮฺตั้งนั้นผู้ใดประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮฺ ณ
บัยตุลลอฮฺ ก็ไม่มีบาปใดๆแก่เขาที่จะเดินวนเวียนไปมา ณ ภูเขาทั้งสอง
นั้น และผู้ใดประกอบความดีโดยสมัครใจแล้วแน่นอนอัลลอฮฺนั้นผู้ทรง
ขอบใจและผู้ทรงรอบรู้ [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 158]

และกล่าวว่า

คำอ่าน : **อัปเดตะดู บิมา บะดะอัลดอฮฺ บิฮฺ**

ความว่า : ข้าพเจ้าขอเริ่มด้วยสิ่งอัลดอฮฺทรงเริ่ม

และเมื่อถึงภูเขาเคาะฟา ให้หันสู่ทางกิบลัตพร้อมยกมือทั้ง 2 ข้าง
พร้อมกล่าวตักบีร์ และทำการสรรเสริญอัลดอฮฺแล้วกล่าวว่า

คำอ่าน : **อัลดอฮฺ อัคบัรฺ, อัลดอฮฺ อัคบัรฺ, อัลดอฮฺ อัคบัรฺ,
ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะหุดะฮฺ ลาชะรีกะละฮฺ,
ละฮฺลุลมุลกุ วะ ละฮฺลุลหัมดุล, ญุหฺยี้ วะ ญุม്മิต, วะฮฺวะ อะลา
กุลลิซัยฮิน เกาะดีร์, ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะหุดะฮฺ ลา
ชะรีกะละฮฺ, อันญะชะ วะหุดะฮฺ, วะนะเคาะเราะะ อัปเดตะฮฺ
วะ ฮะชะมัล อะหฺซาบ วะฮฺดะฮฺ**

ความว่า : อัลดอฮฺทรงยิ่งใหญ่ อัลดอฮฺทรงยิ่งใหญ่ อัลดอฮฺทรง
ยิ่งใหญ่ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการสักการะอย่างแท้จริงนอกจาก
อัลดอฮฺ หากมีภาคีใดๆกับพระองค์ไม่ อำนาจปกครองและการสรรเสริญ
ล้วนเป็นเอกสิทธิ์ของพระองค์ ผู้ทรงทำให้เป็นและทำให้ตาย อีกทั้งยัง
ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสรรพสิ่งทั้งปวง ไม่มีพระเจ้าอื่นใดควรต้อง
เคารพสักการะนอกจากพระองค์เพียงองค์เดียว

จากนั้นจึงทำการขอคู่อ้าตามใจปรารถนา ที่เป็นสิ่งที่ดีในโลกนี้ และโลกหน้า โดยอ่านคำกล่าวข้างต้นสามครั้งด้วยกันระหว่างการขอคู่อ้าของเขา

หลังจากนั้นจึงลงจากภูเขาเคาะฟาสู่ภูเขามัรวะฮฺ โดยมีสุนัตสำหรับผู้ชายให้วิ่งระหว่างสัญลักษณ์สี่เหลี่ยม หากมีความสามารถและไม่สร้างความเดือดร้อนแก่คนรอบข้าง เมื่อถึงภูเขามัรวะฮฺให้หันไปทางกิบละฮฺพร้อมยกมือขอคู่อ้า และกล่าวเช่นเดียวกันกับการกล่าวที่ภูเขาเคาะฟา

หากมีความประสงค์ที่จะขอคู่อ้าขณะสะเออิให้กล่าวว่า

คำอ่าน : **ร็อบบิฆฟิรฺ วัรหัม, อินนะกะ อันตัล อะอัซซุลอักร็อม**

ความว่า : ข้าแต่พระผู้อภิบาลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษและทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ด้วย แน่แท้พระองค์เป็นผู้ทรงเกรียงไกรและทรงเกียรติยิ่ง

เนื่องจากมีตัวหลักฐานยืนยันซึ่งรายงานมาจากท่านอิบนุ อุมร์ และท่านอิบนุ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมมา ในการกระทำดังกล่าว

การสะเออิ สุนัตส่งเสริมให้มีน้ำละหมาด โดยไม่ใช่สิ่งจำเป็นซึ่งหากสะเออิโดยไม่มีน้ำละหมาดก็ถือว่าสมบูรณ์เช่นเดียวกัน การสะเออิของหญิงมีประจำเดือนก็ถือว่าใช้ได้เพราะการมีน้ำละหมาดมิใช่เงื่อนไขของการเดินสะเออิ

7. เมื่อเสร็จจากการเดินสะอ้อ ให้ตัดผมทั่วศีรษะ หากทำหัจญ์แบบตะมัตตุอ ส่วนผู้หญิงให้ตัดออกยาวประมาณเท่าปลายนิ้ว และหากว่าทำหัจญ์แบบกิรอนหรืออิฟรอด ก็ให้อยู่ในชุดอิหฺรอมโดยไม่ต้องตัดผมจนกระทั่งเปลี่ยนอิหฺรอมในวันนะหฺริ(หรือวันอีต) หลังจากขว้างเสาทิน ญุมรอตู้ล อะเกาะบะฮฺ ญ ทุงมีนา ตามเงื่อนไขการประกอบพิธีหัจญ์

8. ในวันที่ 8 ซุลหิจญะฮฺ ซึ่งเรียกว่า วันตฺริวิยะฮฺ ผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอ ต้องครองอิหฺรอมเพื่อทำหัจญ์ในตอนสายจากที่พักของตนเอง ซึ่งในกรณีนี้รวมถึงชาวมักกะฮฺที่ต้องการประกอบพิธีหัจญ์ และขณะที่ครองอิหฺรอมให้ถือปฏิบัติตามที่เคยทำมาเช่นการอาบน้ำชำระกาย เป็นต้น ส่วนการไปมัสญิดหะรอมเพื่อทำการครองอิหฺรอมไม่ใช่แบบฉบับจากท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลลิม เพราะการปฏิบัติแบบนี้ไม่มีรายงานจากท่านและท่านมิเคยสั่งใช้บรรดาเศาะหาบะฮฺให้ถือปฏิบัติ

มีรายงานจากท่านญาบิร อิบน์ अबดุลลอฮฺ เราะฎียัลลอฮฺ อันฮุมมา ว่า ท่านนบีได้กล่าวแก่บรรดาเศาะหาบะฮฺความว่า “พวกท่านจงอยู่ในสภาพที่ปลดอิหฺรอมเถิด กระทั่งเมื่อถึงวันตฺริวิยะฮฺ พวกท่านก็จงกล่าวตัลบียะฮฺเพื่อบำเพ็ญหัจญ์” (รายงานโดย อัล-บุคอรีและมุสลิม)

และจากการรายงานของท่านมุสลิม จากท่านญาบิร เราะฎียัลลอฮฺ อันฮุมมา กล่าวว่า : ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลลิมได้สั่งให้เราทำการอิหฺรอมเมื่อกล่าวตัลบียะฮฺ และเมื่อเรามุ่งสู่มีนา เราก็ก่อว่าตัลบียะฮฺที่อับญาฮฺ(ชื่อสถานที่หนึ่ง)

ส่วนผู้ที่ทำหัจญ์ตะมัตตุอให้กล่าวตัลบียะฮฺว่า

คำอ่าน : ลับบัยกัลป์ลอลฮุมมะ หัจญัน

9. ส่งเสริมให้ออกสู่มีนาและทำการละหมาดซุฮริ อัคริ มัจริบ และอิซาฮ์ แบบย่อ โดยไม่นำมารวมกัน และยังส่งเสริมให้ค้างคืนที่มีนาในคืนของวันอะเราะเราะพะฮุด้วย เนื่องจากมีหะดีษที่รายงานจากท่านญาบิรเราะฎิยัลลอลฮุ อันฮุมมา ซึ่งบันทึกโดยมุสลิม

10. เดินทางสู่ทุ่งอะเราะเราะพะฮุ ในยามตะวันทอแสงของวันที่ 9 ซุลหิจญะฮุ โดยส่งเสริม(สุนัต)ให้ลงพักที่มัสญิดนะมิเราะฮุ ณ ทุ่งอะเราะเราะพะฮุ จนกระทั่งตะวันคล้อยหากเกิดความสะดวกในการปฏิบัติ เนื่องจากเป็นการปฏิบัติของท่านรอซูล คือลัลลอลฮุ อะลัยฮิ วะลัลลัม หากไม่เกิดความสะดวกก็ให้หยุดพัก ณ ที่ใดก็ได้ในเขตอะเราะเราะพะฮุ และเมื่อถึงเวลาละหมาดซุฮริให้ละหมาดซุฮริกับอัคริโดยรวมและย่อ จากนั้นให้ลงพักที่อะเราะเราะพะฮุ และที่ดียิ่งในการพัก ให้เลือกตำแหน่งหลังภูเขาเราะฮุมมะฮุ โดยเมื่อผินหน้าไปยังกิบละฮุแล้ว มีภูเขาอยู่ในแนวเดียวกัน แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ ก็ให้หันไปทางกิบละฮุอย่างเดี่ยว โดยไม่ต้องผินไปทางภูเขาเราะฮุมมะฮุแต่อย่างใด

ส่งเสริมให้ใช้เวลาว่างขณะที่ฟ้านัก ณ ทุ่งอะเราะเราะพะฮุ ทำการกล่าวรำลึกถึงอัลลอลฮุ (ซิกร) และคงความนอบน้อม อ่านอัลกุรอานและขออ้อโดยยกมือทั้งสองข้างขึ้น

มีรายงานจากท่านอุสามะฮุ เราะฎิยัลลอลฮุ อันฮุ ความว่า : “ฉันเคยอยู่กับท่านรอซูลคือลัลลอลฮุ อะลัยฮิ วะลัลลัมที่ทุ่งอะเราะเราะพะฮุ โดย

ท่านได้ยกมือทั้งสองข้างขึ้นขออูอาห์ แล้วอุลลูของท่านได้เอนตัวลงจน
ตะกร้อครอบปากของอุลลูได้ตกลง ท่านจึงได้ใช้มือข้างหนึ่งลงหยิบตะกร้อ
ครอบปากอุลลูอันนั้น ในขณะที่มืออีกข้างหนึ่งยังยกขออูอาห์อยู่” (รายงาน
โดย อัน-นะสาอีย์)

และในอีกรายงานหนึ่งมีว่า : “ท่านยังคงยืนขออูอาห์ จนกระทั่ง
ตะวันลับขอบฟ้าแล้วแสงตะวันลับหายไป”

การขออูอาห์ในวันอะเราะเราะะพะฮุ ถือว่าประเสริฐกว่าการขออูอาห์
ใดๆ ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลลัยฮิ วะสัลลัมได้กล่าวไว้ความว่า : “การ
ขออูอาห์ที่ดียิ่ง คือการขออูอาห์ในวันอะเราะเราะะพะฮุ และคำกล่าวที่ดีที่สุดที่
ฉันและบรรดานบีก่อนหน้าฉันได้อ่านมากก็คือ

คำอ่าน : ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุ วะหุดะฮุ ลาชะรีกะ
ละฮุ, ละฮุละมุลกุ วะ ละฮุละหัมดุ, ยุหุยี้ วะ ยุมีมัต,
วะฮุวะ อะลา กุลลิซียอิน เกาะดีร์

ความว่า : ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮุเพียงพระองค์เดียว
ไม่มีภาคีใดๆสำหรับพระองค์ กรรมสิทธิ์และการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์
ของพระองค์ และพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง”
(รายงานโดย มุสลิม)

การแสดงออกถึงความยากไร้ ความปรารถนา และขอที่พึงพิง
กับอัลลอฮุเป็นสิ่งที่จำเป็นสมควรปฏิบัติ และจะต้องไม่ปล่อยให้โอกาส
อันยิ่งใหญ่นี้ผ่านไปอย่างไร้ความหมาย

ท่านรอซูล คือลัลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้กล่าวไว้ความว่า : “ไม่มีวันใดอีกแล้ว ที่อัลลอฮฺจะทรงปลดปล่อยบ่าวของพระองค์จากไฟนรก มากไปกว่าวันอะเราะาะฮฺ และแน่แท้ อัลลอฮฺจะเสด็จใกล้เข้ามา แล้วบรรดามะลาอิกะฮฺ จะนำพวกเขาเข้ามาเข้าเฝ้าแล้วพระองค์ได้ตรัสว่า พวกเขา(บ่าวบ่าวของข้า)ต้องการอะไร...” (รายงานโดยมุสลิม)

การรุกรานที่อะเราะาะฮฺ เป็นรุกรานของการทำหัจญ์ และจำเป็นจะต้องรุกรานกระทั่งตะวันลับขอบฟ้า โดยผู้ประกอบพิธีหัจญ์จะต้องให้ความสำคัญกับเขตของทุ่งอะเราะาะฮฺ เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากมีผู้ประกอบพิธีหัจญ์จำนวนมากละเลยกับเขตของทุ่งอะเราะาะฮฺ จนเป็นเหตุให้พวกเขาหยุดพักนอกเขตอะเราะาะฮฺ ซึ่งเป็นเหตุให้การบำเพ็ญหัจญ์ขาดตกบกพร่องไม่สมบูรณ์

11. เมื่อตะวันลับขอบฟ้าให้เดินสู่มุซตะลิมะฮฺด้วยความสงบ เสียงยัมและนอบน้อม ดังที่ท่านรอซูล คือลัลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมกล่าวไว้ความว่า “ผู้คนที่หลาย สงบเสียงยัมเข้าไว้ สงบเสียงนอบน้อมเข้าไว้” (รายงานโดย มุสลิม)

เมื่อถึงมุซตะลิมะฮฺแล้วให้ละหมาดมัฆริบและอีซาล์ฮ์ที่นั่น โดยละหมาดมัฆริบ 3 ร็อกอัต และอีซาล์ฮ์ 2 ร็อกอัต รวมกันในเวลาอีซาล์ฮ์ (ญุม์ฮ์ ตะฮ์คิร)

และแนวทางสำหรับผู้ประกอบพิธีหัจญ์นั้น เขาจะต้องไม่ละหมาดมัฆริบและอีซาล์ฮ์ที่ใด นอกจากที่มุซตะลิมะฮฺ เพื่อเป็นการปฏิบัติตามท่านรอซูล คือลัลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เว้นแต่เมื่อเขากลัวว่าเวลาอีซาล์ฮ์ใกล้จะหมด ก็ให้เขาละหมาดมัฆริบและอีซาล์ฮ์ที่ใดก็ได้

ให้ค้างคืนที่มุซตะลิพะฮฺ โดยไม่ต้องตื่นขึ้นมาเพื่อทำการละหมาดใดๆ หรือทำอิบาดะฮฺในตอนกลางคืน เพราะท่านรอซูลคือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ไม่เคยปฏิบัติ ดังมีรายงานจากท่านญะบิร อิบนุ อับดุลลอฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุม่า ความว่า “แท้จริงท่านรอซูลคือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เมื่อมาถึงมุซตะลิพะฮฺ ท่านก็ได้ละหมาดที่นั่นทั้งเวลามัฆริบและอิซฮ์ด้วยอาซานเพียงครั้งเดียวและอีกอมะฮฺสองครั้ง โดยที่ท่านมิได้กล่าวตัสบีหฺใดๆ ระหว่างละหมาดทั้งสอง หลังจากนั้นท่านได้ล้มตัวลงนอนจนกระทั่งรุ่งอรุณ” (รายงานโดย มุสลิม)

ในกรณีของผู้ที่มีอุปสรรคหรือผู้ที่มีร่างกายอ่อนแอที่นอนอนุญาตให้ออกจากมุซตะลิพะฮฺเข้าสู่มีนาหลังจากเที่ยงคืนเพื่อขวางเสาหิน (ญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺ)

ส่วนผู้ที่ร่างกายแข็งแรงและมีใช้ผู้คอยดูแลคนอ่อนแอ เขาจะต้องอยู่ที่มุซตะลิพะฮฺจนรุ่งอรุณ และการที่มีผู้คนจำนวนมากแข่งกันไปขวางเสาหินตั้งแต่ช่วงหัวค่ำเพื่อต้องการพักผ่อนถือเป็นการขัดกับทางนำของท่านรอซูลคือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม

เมื่อผู้ประกอบพิธีหัจญ์ละหมาดซุบฮิที่มุซตะลิพะฮฺแล้ว ให้เขาไปหยุดยืนอยู่บริเวณ อัลมัซอะริลหะรอม(มัสญิด ณ มุซตะลิพะฮฺ) แล้วผินหน้าไปทางกิบละฮฺพร้อมยกมือขอตุอาอ์ต่ออัลลอฮฺให้มากๆ จนกระทั่งใกล้เวลาตะวันขึ้น หรือเป็นที่ใดก็ได้ของมุซตะลิพะฮฺที่เขาได้หยุดพำนัก ดังคำกล่าวของท่านรอซูล คือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่มีความว่า “ฉันได้หยุดพักอยู่ที่นี้ และทั้งหมดนั้น(มุซตะลิพะฮฺ)ล้วนเป็นที่พำนัก” (รายงานโดย มุสลิม)

12. จากนั้น ผู้ประกอบพิธีหัจญ์จะต้องกลับสู่มีนา ก่อนตะวันขึ้นของวันนะหฺริ (วันที่ 10 ชุลหิจญะฮฺ) เพื่อขว้างเสาศิหน ที่เรียกว่า (ญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺ) คือเสาศิหนหน้าเดียว ซึ่งอยู่ใกล้กับมักกะฮฺกว่าต้นอื่นๆ ด้วยลูกหิน 7 ลูก ซึ่งแต่ละลูกให้มีขนาดใหญ่กว่าเมล็ดถั่วเล็กน้อย(ประมาณเม็ดอินทผาลัม)

นักวิชาการได้มีมติเอกฉันท์ว่า อนุญาตให้ขว้างเสาศิหนทางด้านใดก็ได้แต่ที่ดีที่สุดคือให้กะบะฮฺอยู่ทางซ้ายมือของเขาและมีนาอยู่ทางด้านขวา ดังได้มีรายงานจากท่านอิบน์ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ความว่า : แท้จริงเมื่อท่านได้ขว้างเสาศิหนจนถึงเสาศิหนต้นใหญ่(เสาศิหนหน้าเดียว)ท่านก็ได้ให้บัยตุลลอฮฺอยู่ทางด้านซ้ายและให้มีนาอยู่ทางด้านขวา แล้วขว้างเสาศิหนด้วยก้อนหิน 7 ก้อน (หลังจากนั้นจึงกล่าวว่า) แบบเดียวกันนี้แหละที่ผู้ซึ่ง สูเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺถูกประทานให้แก่เขา เคยขว้างเสาศิหน (หมายถึงท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม) (รายงานโดย อัล-บุคอรี และมุสลิม)

ไม่อนุญาตให้ใช้ก้อนหินก้อนใหญ่หรือรองเท้าเพื่อขว้างเสาศิหน ผู้ที่ประกอบพิธีหัจญ์จะหยุดการกล่าวตัลบิยะฮฺเมื่อเขาขว้างเสาศิหน(ญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺ)

ตามแบบฉบับของท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ให้ทำการขว้างเสาศิหนเป็นลำดับแรก จากนั้นให้เชือดสัตว์ หากทำหัจญ์แบบตะมัตตุอฺหรือแบบกิรอน หลังจากนั้นให้โกนศีรษะ หรือตัดผมสำหรับชาย การโกนศีรษะประเสริฐที่สุด เพราะท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ขอความเมตตาและการอภัยโทษจากอัลลอฮฺแก่ผู้

โกนศีรษะถึงสามครั้ง และขอพรให้กับผู้ที่ตัดผมเพียงครั้งเดียว ซึ่งมี รายงานจากอัล-บุคอรีห์และมุสลิมในการอ้างอิงถึงเรื่องนี้

หลังจากนั้นให้ไปย้งบัยตุลลอฮฺเพื่อทำการแกะวาฟอิฟาแกะฮ การปฏิบัติตามกิจกรรมข้างต้นนี้เป็นแบบฉบับที่ท่านรอซูลเคยปฏิบัติ ตามรายงานของท่านญาบิร อิบนุ อับดุลลอฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮูมา ความว่า : ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้มาที่เสาหิน ซึ่ง ใกล้กับต้นไม้ (หมายถึงญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺ) แล้วท่านได้ขว้างเสาหิน ด้วยลูกหินเจ็ดลูก โดยท่านจะกล่าวตักบีรขณะจะขว้างลูกหินแต่ละก้อน ซึ่งมีขนาดเท่าลูกแก้ว ท่านได้ขว้างตรงกลางหลุม หลังจากนั้นท่านได้ไปที่ เชือดสัตว์ แล้วท่านก็ได้เชือด จากนั้นท่านได้ขู่ลูไปทำการแกะวาฟ อิฟาแกะฮ ที่บัยตุลลอฮฺ แล้วละหมาดซุฮริที่มักกะฮฺ” (รายงานโดย มุสลิม)

ส่วนผู้ใดสลับกิจกรรมทั้งสี่นี้ก็ถือว่าใช้ได้ เนื่องจากมีรายงาน จากท่านอับดุลลอฮฺ อิบนุ อัมรฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮูมา ในพิธีหัจญ์อำลา โดยเมื่อท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้ยืนขึ้น ผู้คนก็ ติดตามถามท่าน อับดุลลอฮฺ อิบนุ อัมรฺ กล่าวความว่า : ในวันนั้นไม่มี ผู้ใดที่ถามท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ถึงสิ่งใดที่ควร ปฏิบัติก่อนหรือสิ่งใดควรปฏิบัติหลัง นอกจากท่านจะกล่าวว่า “ทำไปเถิด ไม่เป็นไร” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

เมื่อแกะวาฟเสร็จแล้ว ให้เดินสะแอหลังจากแกะวาฟ หาก ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอ เพราะการเดินสะแอในครั้งแรก เป็น สะแอของอุมเราะฮฺ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำการเดินสะแอของพิธีหัจญ์อีก

ครั้งหนึ่ง และหากว่าเป็นการประกอบพิธีหัจญ์แบบอิฟรูดหรือกิรอน ซึ่งได้เดินสะเอะหลังจากญะวาฟุกุดุมไปแล้ว ก็ไม่ต้องมาทำสะเอะใหม่อีก

ตั้งท่านญาบิรฺ เราะฆิยัลลอฮฺ อันฮุมา กล่าวความว่า : ท่านรอซูลคือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลัม และบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านมิได้ทำการญะวาฟระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮฺ(หมายถึงสะเอะ) นอกจากเพียงครั้งเดียวซึ่งเป็นญะวาฟ(หมายถึงสะเอะ) ในครั้งแรก(รายงานโดยมุสลิม)

13. วันตัชริกทั้งสามวัน (คือ วันที่ 11, 12 และ 13 เดือนซุลหิจญะฮฺ) นั้น ถือว่าเป็นวันของการขว้างเสาหินสำหรับผู้ที่ยังคงพำนักที่มินา ส่วนผู้ที่รีบกลับให้ขว้างเสาหินเพียงสองวัน คือวันที่ 11 และ 12 ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(203:)

ความว่า : และพวกเจ้าจงกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ ในบรรดาวันที่ถูกกำหนดไว้แล้ว(คือวันตัชริก) สำหรับผู้ใดที่เร่งรีบในสองวัน ก็ไม่มี ความผิดใดๆแก่เขา และหากผู้ใดเร่งรีบไปอีก ก็ไม่มี ความผิดใดๆแก่เขา สำหรับผู้ที่มีความยำเกรง [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 203]

การขว้างเสาหินนั้นให้เริ่มขว้างจากต้นแรก (ญัมเราะฮฺตุลศุรฺรอ) คือเสาต้นที่อยู่ใกล้มัสญิด ค็อยฟุ ด้วยลูกหินเจ็ดก้อน จากนั้นให้ขว้างเสาหินต้นกลาง ด้วยลูกหินเจ็ดก้อน หลังจากนั้น ให้ขว้างเสาหิน

(ณั้มเราะตุลอะเกาะบะฮฺ) ด้วยลูกหินเจ็ดลูก พร้อมกล่าวตักบีร์ในการ ขว้างลูกหินทุกลูก ซึ่งตามแบบฉบับของท่านรอซูลนั้น ให้หยุดยืน หลังจากขว้างเสาต้นแรกแล้วผินหน้าสู่กิบละฮฺ โดยให้เสาต้นแรกอยู่ใน ตำแหน่งซ้ายมือของเขา แล้วทำการขอดุอาอ์นานๆ ส่วนต้นที่สองก็ เช่นกันให้ยืนหลังจากที่ขว้างเสาต้นนี้แล้ว โดยผินหน้าสู่กิบละฮฺ และให้ เสาต้นที่สองอยู่ในตำแหน่งขวามือของเขาและให้ขอดุอาอ์นานๆ ส่วน ณั้มเราะตุลอะเกาะบะฮฺ ไม่ต้องหยุดยืนเพื่อกล่าวหรือขอดุอาอ์ใดๆ ทั้งสิ้น

เวลาของการขว้างเสาหินในวันตัชริกนั้น จะเริ่มหลังจากตะวัน คัลลัย(หลังเวลาซุฮฺริ)ตามรายงานจากท่านอิบน์ อุมัร เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮู มา ความว่า : เราได้คอยเวลา ซึ่งเมื่อตะวันคัลลัย เราจึงขว้างเสาหิน (รายงานโดย อัล- บุคอรี)

นักวิชาการมีมติเป็นเอกฉันท์แล้วว่า เวลาสุดท้ายของการขว้าง เสาหินในวันตัชริกนั้นคือ ตอนตะวันลับฟ้าของวันที่ 13 ซุลหิจญะฮฺ โดย หากตะวันลับฟ้าในวันดังกล่าวไปแล้วและมีผู้ที่ยังมิได้ขว้างเสาหินก็ไม่ จำเป็นต้องขว้างเสาหินแล้ว แต่จำเป็นแก่เขาต้องเสียดัม(เชือดแพะ)

14. ต้องค้างคืนที่มีนาในวันตัชริก ซึ่งหากตะวันลับขอบฟ้าใน วันที่ 12 แล้วยังมีได้ออกจากมีนา จำเป็นต้องค้างคืนที่มีนาอีกหนึ่งคืน และขว้างเสาหินทั้งสามต้นในวันที่ 13 อีกเช่นกัน

15. เมื่อผู้ประกอบพิธีหัจญ์ต้องการออกจากมักกะฮฺ เพื่อกลับ ภูมิลำเนา จะต้องทำการฆะวาฟ วะดาอฺ (ฆะวาฟอำลา) ก่อน เนื่องจาก การฆะวาฟวะดาอฺ นั้นเป็นวาญิบของพิธีหัจญ์ตามทัศนะของนักวิชาการ

ส่วนใหญ่ ยกเว้นหญิงที่มีประจำเดือน มีคำบอกเล่าจากท่านอิบนุ อับบาส
เราะฎิยัลลอฮุ อันฮูมา ว่า ท่านรอซูล คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสลัลัม
กล่าวความว่า “คนหนึ่งคนใดอย่าพึงแยกย้ายไปไหน จนกว่าสัญญาของ
เขาจะสิ้นสุดที่บัยตุลลอฮุ (หมายถึงการฆะวาฟอะดาอ)”

และมีรายงานหนึ่งได้กล่าวเสริมมีใจความว่า “เว้นแต่จะผ่อน
ปรนให้กับสตรีที่มีประจำเดือน(ไม่ต้องฆะวาฟอะดาอ)” (รายงานโดย
อิมาม มาลิก)

มีนักวิชาการจำนวนมากได้ให้ความเห็นว่า ผู้ที่ฆะวาฟ
อิฟาฆะฮุ (ฆะวาฟหัจญ์) ละช้าจนถึงเวลาเดินทางกลับ การฆะวาฟ
อิฟาฆะฮุในขณะนั้นเพียงพอแล้ว โดยเขาไม่ต้องฆะวาฟอะดาออีก

16. ผู้ที่จะเดินทางกลับภูมิลำเนาส่งเสริมให้กล่าวสิ่งที่ท่าน
อิมาม อัล-บุคอรีได้บันทึกเอาไว้ ตามรายงานจากท่าน อิบนุ อุมัร
เราะฎิยัลลอฮุ อันฮู ความว่า : แท้จริงท่านรอซูล คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ
วะสลัลัม เมื่อท่านเสร็จสิ้นจากสงคราม หรือการประกอบพิธีหัจญ์ หรือ
อุมเราะฮุ ท่านจะกล่าวตักบีรบนเนินดินที่สูง จากนั้นท่านจึงกล่าวว่า

คำอ่าน : ลาอิลาสะ อิลลัลลอฮฺ วะหุดะฮฺ ลาชะรีกะ
ละฮฺ ละฮฺลุมุลกุ วะลอะฮฺลัมตุ วะฮฺวา อะลากุลลิฮฺย
อิน กอดีรุ, อาฮฺบูน ตาฮฺบูน อาบีดูน ลีร็อบบีนา
หามิดูน, เคาะดะก็อ์ลลอฮฺวะหุดะฮฺ วะนะเคาะรอ
อับดะฮฺ วะฮะฮะมัล อะหฺซาบะ วะหุดะฮฺ

ความหมาย : ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺเพียงพระองค์
เดียว โดยไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ ทรงครองอำนาจและสิทธิแห่ง
มวลการสรรเสริญ และทรงปรีชาสามารถเหนือทุกสรรพสิ่ง เราได้กลับ
ตัว ได้วอนขออุกแกโทษ ได้เคาะพ้อบิดอะฮฺพระผู้อภิบาลแห่งเรา อัลลอฮฺ
ทรงสั่งจริงในสัญญาแห่งพระองค์ ทรงช่วยเหลือบ่าวของพระองค์ และ
ทรงกำราบเหล่ากองทัพทั้งหลายด้วยพระองค์เพียงผู้เดียว
